

Chương thứ 27

ĐẠI HỌA CÔN LUÂN

- **T**iền bối không hỏi điều gì sao ?

Được Mạnh Đạt Nhân cõng trên lưng, Lão Lôi Đồng thở dài :

- Ta biết hỏi gì bây giờ khi hiểu rằng mọi việc người làm điều có chủ ý ? Huống chi, người quá thông tuệ, lại luôn quang minh lỗi lạc, ta biết, dù người có bất kỳ hành động gì kỳ lạ đi nữa cũng không gây phương hại cho Thần Môn. Ta tin người.

Mạnh Đạt Nhân trầm giọng :

- Tiền bối thấu hiểu như thế là tốt. Tại hạ đang phải đối đầu với một đối thủ tinh ma quỷ quyệt khôn lường, tâm cơ thì thiên biến vạn hóa, chỉ sợ tại hạ chưa đủ trí lực để dồn đối thủ vào bước đường cùng, phải thú nhận sự thật.

Lôi Đồng hoang mang :

- Sự thật gì ?

Chàng chép miệng :

- Có nói ra bây giờ vị tất tiền bối chịu tin. Chi bằng cứ để đến lúc kết thúc thì hơn. Còn điều này nữa khiến tại hạ nghĩ mãi vẫn không thông suốt.

Lôi Đồng lo ngại :

- Chuyện đến cả người cũng nghĩ không thông ?

Chàng đáp :

- Bạch Quan Nguyệt ! Tại hạ vẫn không tìm thấy nàng cho dù tại hạ có mơ hồ nghe tiếng nàng kêu.

Không sớm cũng không muộn, đúng lúc Mạnh Đạt Nhân vừa dứt lời, hàng loạt những bóng nhân ảnh liền từ hai bên chân núi Thần Minh Sơn xuất hiện.

Vút ! Vút !...

Mạnh Đạt Nhân dừng lại, và như chỉ nhìn thấy duy nhất một bóng hình tiêu tụy của Bạch Quan Nguyệt như người sắp chết, tương phản với những nhân vật xung quanh có sắc mặt đờ đờ sát khí.

Cười cao ngạo, Vô Cực Lão Nhân nói ngay lời phủ đầu :

- Thần Môn đã tạo nghiệt quá nhiều ! Tiểu tử, lão phu khuyên người hãy lưu lại Lôi lão đầu cho bọn phái xử trị.

Thượng Quan Chiêu, chủ môn Côn Luân phái và là sư diệt của Vô Cực Lão Nhân khẽ đẩy Bạch Quan Nguyệt về phía trước :

- Thần Môn quả là có lắm thủ đoạn. Nếu Vô Cực sư bá không sớm phát hiện có lẽ ta không bao giờ ngờ rằng Bạch Quan Nguyệt lại có một bảo

huynh là môn hạ Thần Môn. Và ngày mà môn phái bị Thần Môn hủy diệt ắt sẽ xảy đến không bao lâu.

Bạch Quan Nguyệt chợt nhìn Mạnh Đạt Nhân bằng ánh mắt cầu khẩn :

- Mạnh Đạt Nhân ! Người hãy giải thích cho ta biết đi, phải chăng gia huynh còn sống và đang là thuộc hạ Thần Môn ?

Mạnh Đạt Nhân cẩn trọng buông lời :

- Sao cô nương lại hỏi tại hạ câu này ? Lệnh huynh là nhân vật nào ?

Vô Cực Lão Nhân bật cười :

- Tiểu tử người thật khéo buông lời dối trá. Người bảo không biết Bạch Quan Nhật ư ? Chẳng phải Bạch Quan Nhật đã từng mấy phen tiếp trợ người sao ?

Mạnh Đạt Nhân xạ mắt tinh quái nhìn lão :

- Lão cũng biết chuyện Bạch Quan Nhật tiếp trợ tại hạ ? Vậy thì lạ thật đấy ! Vì lúc họ Bạch hiện thân tiếp trợ, nếu tại hạ nhớ không lầm, thì đó là lúc tại hạ phải đối phó với viện chủ Cửu U Quỷ Viện Cổ Mỹ Kỳ, không hề có mặt lão. Trừ phi sau này, vì là hảo bằng hữu, vì là người chung hội chung thuyền, Cổ Mỹ Kỳ đã nói cho lão nghe. Lão nói đi, Côn Luân phái sao lại có giao hảo với Cửu U Quỷ Viện ? Hay lão chính là...

Đoán biết Mạnh Đạt Nhân sắp nói ra điều gì, Vô Cực Lão Nhân hét toáng lên :

- Muốn người không biết thì đừng làm ! Cho người hay, không những hôm nay người phải nói rõ hư thực về chuyện gã họ Bạch mà lão phu còn buộc người phải có giao phó về sở học môn phái đã thất truyền. Người có chạy đằng trời cũng không thoát.

Đúng lúc này, Lôi Đồng chợt phụ nhĩ đề tỉnh Mạnh Đạt Nhân :

- Chúng xuất hiện quá tình cờ ? Phải chăng chúng muốn ngăn người đến đỉnh Thần Minh kịp lúc ?

Mạnh Đạt Nhân vỡ lẽ, quắc mắt nhìn Vô Cực Lão Nhân :

- Cung chủ Thiên Tàn Cung ! Bạch Quan Nhật có là người của Thần Môn thì đã sao ? Hà có gì lão phải có thái độ này đối với Bạch Quan Nguyệt, người đã từ lâu không được tin bảo huynh ? Bạch gia từng có mối thù diệt môn, đó là lý do khiến huynh đệ họ ly tán. Phải chăng việc thu Bạch Quan Nguyệt làm đệ tử, Côn Luân phái có ý đồ ám muội ?

Thượng Quan Chiêu giận dữ vung kiếm lao đến :

- Người chớ ngậm máu phun người. Có ý đồ hay không, đó là Thần Môn muốn đưa nha đầu họ Bạch tiềm phục vào môn phái, dùng làm nội ứng cho chúng. Mau tiếp kiếm của ta !

Véo...

Mạnh Đạt Nhân với chủ ý có sẵn, vụt chuyển người, thân tốc lao về phía Vô Cực Lão Nhân :

- Cung chủ Thiên Tàn Cung ! Đỡ !

Vù...

Có phần bất ngờ vì hành vi quá ư liều lĩnh của Mạnh Đạt Nhân, lão Vô Cực bật gầm vang dội :

- Người thật to gan, còn dám dùng Hồi Phong Tuyệt Thức để đối phó với lão phu ! Đỡ !

Lão phát kinh đầy uy lực.

Ào...

Mạnh Đạt Nhân chột dịch chuyển thân hình, bỏ dở chiêu công và bất ngờ xuất hiện bên tả lão Vô Cực :

- Nào chỉ có thế ! Hãy xem chiêu pháp Nga My của ta !

Viu...

Lung vẫn cõng theo một người nhưng bộ pháp không vì thế mà kém linh hoạt, bản lãnh của Mạnh Đạt Nhân khiến lão Vô Cực vừa kinh ngạc vừa giận dữ. Lão xoay người phát chiêu :

- Quả nhiên người không thể chối là bí kíp Vạn Lưu đang ở trong tay người. Tiếp chiêu !

Ào...

Thượng Quan Chiêu ở bên ngoài tìm cách phóng kiếm đâm vào :

- Tiểu tử quá giỏi hoạt, dám bảo những gì có khắc ghi ở Tam Diệp Cốc là dấu vết võ học. Chớ trách bản phái ỷ chúng hiếp cô. Xem chiêu !

Vèo...

Mạnh Đạt Nhân vẫn với đấu pháp cũ, mới phát chiêu ra đã thu chiêu về và dịch chuyển thân hình càng lúc càng nhanh.

Chàng bật cười :

- Sao chương môn trách tại hạ mà không tự trách bản thân ngộ tánh không cao ? Hãy nhìn cách phát chiêu của lệnh sư bá kia. Chẳng phải lão đang phô diễn công phu tuyệt học đã thất truyền của quý phái sao ? Ha... ha...

Lão Vô Cực cả tiếng gầm vang :

- Vạn Quỷ Ảnh ? Người đừng nghĩ với chút di học của Vạn Biến lão quỷ người có thể ngông cuồng ! Đỡ !

Ào...

Ào...

Thượng Quan Chiêu cũng thịnh nộ hô hoán :

- Người định gạt ai, tiểu tử ? Người đâu thể tiếp tục ly gián bản phái như lần trước đã làm ? Tất cả mau tiến lên bao vây tiểu tử !

Hơn mười nhân vật còn lại liền ùn ùn tiến lên, chuẩn bị đón Mạnh Đạt Nhân vào giữa.

Lôi Đồng hiểu rõ ý đồ của Mạnh Đạt Nhân, đột ngột phát chiêu, quật một kinh bất ngờ vào lão Vô Cực :

- Lão thất phu, người có muốn ném thử công phu Cửu Trùng của bản môn không ? Xem đây !

Hành vi của Lôi Đồng cũng làm cho Mạnh Đạt Nhân bất ngờ, vì chàng thừa rõ Lôi Đồng giờ chỉ còn đủ chân lực để bảo vệ ngươn mạch không bị tổn thương thêm mà thôi, việc phát chiêu đối địch chỉ là hành vi tự tìm chết. Do đó, chàng định dịch người, đưa Lôi Đồng lùi lại, không để Lôi Đồng gặp thảm họa.

Nào ngờ Vô Cực Lão Nhân theo bản năng chọt mau miệng bật kêu :

- Cừu Trùng công phu ? Lão phu sợ ngươi sao ?

Và lão nhân nhiên xô ra một luồng lực đạo thâm hậu.

Ào...

Ào...

Chính lúc này, Lôi Đồng bật cười :

- Hay lắm ! Lão thất phu ngươi vậy là giấu đầu lòi đuôi. Đây nào phải công phu sở học Côn Luân ? Chúng ta đi được rồi tiểu tử. Ha... ha...

Thán phục kế mưu của Lôi Đồng, Mạnh Đạt Nhân kịp thi triển bộ pháp ngay khi nghe Thượng Quan Chiêu biểu lộ sự kinh ngạc tột cùng :

- Sư bá ! Công phu của sư bá ...

Lão Vô Cực thịnh nộ lôi đình, bật lao thật nhanh về phía Mạnh Đạt Nhân :

- Tiểu tử chạy đi đâu ? Hãy lưu mạng lại !

Vút !

Ào...

Mạnh Đạt Nhân có cảm nhận lão Vô Cực đã đến lúc không còn gì để giữ ý và sát cơ cũng được lão bộc lộ trọn vẹn. Chàng quay ngược lại xuất chiêu đối kình :

- Thiên Tàn cung chủ ! Giờ đến lúc ta phải đòi lại mối gia thù. Tiếp chiêu !

Vù...

Ầm !

Lão Vô Cực chọt khựng lại, nhận ra nội lực của Mạnh Đạt Nhân chí ít cũng đạt mức ngang bằng lão. Lão có phần bàng hoàng :

- Nội lực của ngươi...

Mạnh Đạt Nhân lạnh lẽo đến :

- Phải chăng lão đang ân hận vì trước kia không chịu trả thảo trừ căn ?

Nhị viện nhị cung bọn ngươi đều là phường vô sỉ đê tiện. Gia phụ có tội gì chứ ? Đỡ ?

Ào...

Ào...

Lão Vô Cực vội vận lực phát chiêu :

- Ngươi chớ lắm lời ! Mau nạp mạng cho lão phu !

Vù...

Một lần nữa Thượng Quan Chiêu phải bật kêu vì quá kinh ngạc :

- Hồi Phong Tuyệt Thức ? Sư bá cũng am hiểu tuyệt kỹ đã thất truyền của môn phái ư ?

Tiếng hô hoán của Thượng Quan Chiêu làm Vô Cực Lão Nhân phải phân tâm vì vô tình để lộ sự gian dối.

Ngọn kinh của Mạnh Đạt Nhân vẫn bằng bằng lao đến, chạm vào kinh vừa sút giảm uy lực của lão Vô Cực.

Bùng !

Lão Vô Cực lão đảo, chục quay người bỏ chạy. Chợt giữa đương trường bật vang lên nhiều loạt cười vang dội. Trong đó có tràng cười của cung chủ Địa Khuyết Cung vang lên rõ nhất :

- Lão đại ! Chuyện đã ra thế này, lão đại cần gì giữ kín thân phận ? Đừng quên lời căn dặn của chủ nhân. Đã đến lúc lão đại đòi lại những gì vốn thuộc phần lão đại. Hãy giao tiểu tử cho Hà mỗ. Ha... ha...

Và Hà Tử Giang, cung chủ Địa Khuyết Cung ngay khi hiện thân liền quật một kinh mãnh liệt vào Mạnh Đạt Nhân :

- Tiểu tử phen này đừng mong thoát ! Đờ !

Ào...

Cũng lúc này, thanh âm của Tôn Bằng chợt vang lên ngay phía sau Mạnh Đạt Nhân :

- Lôi Đồng ! Cổ Mỹ Kỳ đã vì ngươi mà uổng mạng. Hôm nay Tôn Bằng ta phải đòi lại món nợ này. Nạp mạng !

Vù...

Tiền hậu đều bị giáp công, sự xuất hiện của Tôn Bằng làm cho Mạnh Đạt Nhân cuống nộ. Chàng dịch người, vừa tránh chiêu của Hà Tử Giang, vừa tìm cách đoạt mạng Tôn Bằng :

- Lão dê hèn ! Sao lão nhẫn tâm hãm hại mẫu thân ta, không nghĩ đến tình huynh muội cốt nhục giữa lão và gia mẫu ? Ta phải giết lão !

Vù...

Tôn Bằng cười hèn hếch :

- Ai bảo với ngươi giữa ta và tiện nhân là huynh muội cốt nhục ? Một cô nhi như ả được phụ thân ta cứu mang là tốt cho ả lắm rồi. Vậy mà ả lấy oán báo ân, cố tình chôi bỏ mối tình ta dành cho ả. ả đáng chết ! Ha... ha...

Thật ra, có lẽ Tôn Bằng biết bản lãnh không là đối thủ của Mạnh Đạt Nhân, nên tuy châm chọc nhưng lão lại lẩn tránh, không chịu chạm chiêu cùng chàng.

Đúng lúc này, từ phía bên kia chợt có tiếng Thượng Quan Chiêu hô hoán loạt đến tai chàng :

- Sao sư bá lại xuất thủ vào tiểu diệt ? Chúng ta là người đồng môn kia mà ?

Vô Cực Lão Nhân gầm vang :

- Súc sinh, không lẽ ngươi vẫn chưa có ý nghi ngờ ta ? Không sai, ta chính là cung chủ Thiên Tàn Cung. Chính sư phụ ngươi đẩy ta đến chỗ phải tuyệt tình sau lần sư phụ ngươi đoạt mất ngôi vị chương môn của ta. Ngươi hãy ngoan ngoãn đón nhận số phận. Đờ !

Vù...

Hà Tử Giang thì cười lên vang động :

- Lão đại nói rất hay. Hôm nay là ngày chúng ta đại khai sát giới. Tiêu tử !
Đỡ ! Ha... ha...

Vù...

Việc bộc lộ thân phận của bọn nhị viện nhị cung lúc này quả là điều khác thường.

Một lần nữa, Lôi Đồng lên tiếng đề tỉnh Mạnh Đạt Nhân :

- Ta vẫn nghĩ bọn chúng cố tình ngăn cản ngươi đến đỉnh Thần Minh Sơn. Sắp đến giờ Ngọ rồi còn gì ?

Mạnh Đạt Nhân gật đầu, vừa tìm cách tránh chiêu Hà Tử Giang, vừa khe khẽ đáp lời Lôi Đồng :

- Tại hạ cũng nghĩ như vậy. Nhưng có điều lạ là tại sao chúng đoán biết sự xuất hiện của tại hạ nhanh đến vậy ? Vì nếu đây là do Không Gia Lập bày ra, không lẽ đã có sắp đặt từ trước ? Tiên bối nên nhớ, tin chúng ta còn sống Không Gia Lập chỉ mới biết đây thôi.

Lôi Đồng lộ vẻ khẩn trương :

- Bất kể là vì nguyên nhân gì, ngươi không thể để lỡ cơ hội ở đỉnh Thần Minh. Mau chạy đi !

Hà Tử Giang đương nhiên đã nghe và đột nhiên bật cười :

- Trước khi nghĩ đến việc tháo chạy, ta thành thật khuyên ngươi hãy nhìn quanh xem sao. Ha... ha...

Mạnh Đạt Nhân đưa mắt nhìn và phát hiện ở tứ phía không hiểu từ lúc nào đã có sự hiện diện của bọn thập nhị sứ giả Địa Khuyết Cung, trong đó đương nhiên phải có mặt của Hà Tử Kiên.

Chưa hết, những nhân vật có thân phận khá cao ở Địa Khuyết Cung cũng xuất hiện, có cả Tạ Bất Nghi, Chu Nghiêm, những nhân vật Mạnh Đạt Nhân từng biết và từng bị họ làm cho thất điên bát đảo.

Hà Tử Giang lại cười, nụ cười đầy vẻ ngạo mạn :

- Mạnh Đạt Nhân ! Ta không ngại cho ngươi biết một sự thật ! Đồng ý rằng vì quyền bí kíp Vạn Lưu bọn ta có lập mưu để chiếm đoạt, khiến toàn gia ngươi phải một phen kinh hoàng. Nhưng bọn ta không hề sát hại song thân phụ mẫu ngươi. Nếu ngươi tin và thật lòng hợp tác, bọn ta sẽ cho ngươi biết ai là hung thủ thật sự và bọn ta sẽ giúp ngươi báo thù.

Đoạn y đưa tay chỉ khắp lượt :

- Ngươi đừng nghĩ bọn ta vì sợ ngươi nên mới có lời đề xuất này. Hãy nhìn xem, người của bọn cung đều đến đông đủ, chỉ một khẩu lệnh của ta là ngươi sẽ vô phương thoát thiên la địa võng, bất kể ngươi có hay không có Vạn Quỷ Ảnh công phu. Ta khuyên ngươi hãy cân nhắc và đừng quá ngu muội.

Mạnh Đạt Nhân hoang mang :

- Không phải là lão là kẻ che kín chân diện đã sát hại gia phụ, sau đó đoạt luôn quyền cổ thư sao ?

Hà Tử Giang hất mặt về phía Hà Tử Kiên và bảo :

- Kiên nhi cũng từng nghĩ về ta như vậy. Nhưng tất cả đều là lầm lẫn. Ngươi nghĩ ngươi thông tuệ và chính sự thông tuệ của ngươi đã gây lầm lẫn cho ngươi. Hãy nhớ lại đi, Thanh Thanh Tiên Tử nói như thế nào ? Mụ đã sắp đặt tất cả, và ý của mụ là muốn gây một trận họa kiếp trên giang hồ. Nếu ta đoán không lầm, kẻ thực sự hạ thủ phụ thân ngươi chính là tâm phúc thân tín của mụ. Vì trước đó, do phát hiện quyển cổ thư chỉ là vật ngụy tạo, ta đã bảo Cổ Mỹ Kỳ nhét trở lại vào người phụ thân ngươi. Mạnh Đạt Nhân cười lạt :

- Lão tướng ta tin lão sao ? Vì rốt cuộc lão cũng am hiểu sở học Vạn Lưu.
- Không sai ! Và đó cũng là nhờ ngươi chỉ điểm. Bằng không bọn ta nào ngờ chính mảnh bìa da mới là vật quan trọng ?

Mạnh Đạt Nhân liếc nhìn Tôn Bằng :

- Vậy còn gia mẫu thì sao ? Không lẽ không do Tôn Bằng hạ sát ?

Hà Tử Giang xua tay :

- Ngươi yên tâm ! Chính ta cũng không ngờ Tôn Bằng lại có hành vi này, sau đó lại được Cổ Mỹ Kỳ đồng tình che dấu. Ta...

Tôn Bằng vụt kêu :

- Hà Tử Giang ! Ngươi...

Hà Tử Giang lạnh giọng :

- Chính ngươi bắt nghĩa thì đừng trách Hà Tử Giang ta bắt nhân. Nhị viện nhị cung vốn là một, từ khi có ngươi xen vào, Cổ Mỹ Kỳ đã bị ngươi xúi bẩy nên có những toan tính riêng tư. Lần này ta cốt ý đưa ngươi đến đây là để đòi lại sự công bằng cho Mạnh thiếu hiệp. Hình đường đường chủ đầu ? Hãy giữ y lại !

Tạ Bất Nghi nghe lệnh lao ra và chỉ vài lượt xuất thủ là đã chế ngự Tôn Bằng.

Hự !

Tôn Bằng bị Hạ Bất Nghi ném xuống cạnh chân Mạnh Đạt Nhân.

Hà Tử Giang bảo :

- Giết người phải đền mạng ! Ta giao y cho Mạnh thiếu hiệp toàn quyền xử lý.

Mạnh Đạt Nhân gật đầu :

- Nếu là vậy, Mạnh Đạt Nhân xin có lời đa tạ.

Và thật nhanh, Mạnh Đạt Nhân quật thẳng một kinh vào đầu Tôn Bằng, hạ sát kẻ thù.

Ầm !

Ánh mắt chột dịu lại, Mạnh Đạt Nhân nhìn Hà Tử Giang :

- Tôn giá muốn tại hạ hợp tác, chẳng hay là hợp tác như thế nào ?

Hà Tử Giang chém mạnh tay vào không khí :

- Tiêu diệt Thân Môn, nhất là mụ Thanh Thanh Tiên Tử.

Mạnh Đạt Nhân mỉm cười :

- Nhưng có hai người, tại hạ không muốn họ bị hại.

Lôi Đổng ở phía sau vụt kêu :

- Người không được...

Mạnh Đạt Nhân lẹ tay chế ngự huyết đạo lão, giải thích với Hà Tử Giang :

- Một người là lão Lôi này. Lúc bị lọt Quỷ Cung, nhờ lão mà tại hạ hoàn mạng.

Hà Tử Giang cau mặt :

- Còn người thứ hai ?

Chàng chỉ tay vào Bạch Quan Nguyệt :

- Nàng không hề biết có gia huynh là môn hạ Thần Môn. Kẻ không biết là không có tội. Tôn giá nghĩ sao ?

Và lúc này, toàn bộ đệ tử Côn Luân phái đều bị người của Địa Khuyết Cung khống chế. Vô Cực Lão Nhân lập tức có phản ứng :

- Hà lão đệ đừng vội tin tiểu tử !

Hà Tử Giang xua tay ngăn lại, miệng hỏi Mạnh Đạt Nhân :

- Thiếu hiệp định đi đâu sau khi thuận lời cùng bọn ta hợp tác ?

Mạnh Đạt Nhân nhún vai :

- Trước hết, tại hạ sẽ đưa Tôn Bằng về tế mộ song thân, nhân tiện cũng lo chữa trị thương thế cho Bạch Quan Nguyệt. Còn sau này, đương nhiên tại hạ sẽ truy tìm tung tích kẻ đã hạ sát gia phụ, một trong những kẻ thân tín mục môn chủ Thần Môn.

Hà Tử Giang gật đầu :

- Nếu là vậy, sự hợp tác sẽ công bằng hơn nếu thuộc hạ chấp thuận giao tất cả tín vật tuyển chọn đã có cho bọn ta ?

Thản nhiên, Mạnh Đạt Nhân lấy ra đủ sáu tín vật giao cho Hà Tử Giang :

- Tại hạ đã hứa lời hợp lực, đương nhiên không còn cao hứng trong việc được tuyển chọn làm môn chủ. Tôn giá có muốn lấy tùy ý.

Hà Tử Giang sau khi nhận lấy chợt mỉm cười :

- Thiếu hiệp có quên không vậy ? Như còn thiếu một tín vật ?

Chàng à len một tiếng :

- Đúng rồi ! Là tín vật Không Gia Lập vừa trao cho. Tại hạ nhét ở thắt lưng nên không nhớ đến.

Khi nhận đủ bảy tín vật tuyển chọn, Hà Tử Giang bước lùi lại :

- Việc tế mộ người đã khuất là điều cần thiết. Ta không tiện lưu thiếu hiệp lâu hơn. Mời !

Mạnh Đạt Nhân gật đầu, khom người nhặt lấy thi thể Tôn Bằng.

Chàng đi ngang chỗ Bạch Quan Nguyệt :

- Bạch cô nương ! Chúng ta đi thôi !

Trong tình thế phái Côn Luân đang gặp họa, Bạch Quan Nguyệt dù không muốn cũng phải đi theo Mạnh Đạt Nhân.

Bọn Hà Tử Giang nhìn theo cho đến lúc Mạnh Đạt Nhân hoàn toàn khuất bóng.

Trong khi đó, Mạnh Đạt Nhân vẫn mãi miết bước đi, lưng cõng Lôi Đồng, tay mang thi thể Tôn Bằng, vờ không nhận thấy thái độ căm phẫn của Lôi Đồng qua những tiếng hừ từ cửa miệng đã bị chàng chế trụ á huyết. Được một lúc thật lâu, Bạch Quan Nguyệt do kiệt lực chợt khuyu ngã. Huych !

Mạnh Đạt Nhân chợt dừng lại, vừa thở dài vừa đưa mắt nhìn quanh. Sau đó, khi phát hiện ở cách đó không xa có một nếp thảo lư xiêu vẹo vì bỏ hoang lâu năm, Mạnh Đạt Nhân chậm rãi đưa tất cả đến đó.

Hết chương 27